84
508/7

Притча про Колесо.

В Єгипті в давнину — не варто її знати —
Жив цар преславний, сильний і богатий,
Сезострісом його я буду називати.

Той цар так загордів могутністю своєю,
Що їздить на коні сані ходить землею
Не захотів, ніхтаїм його оповила змією.

Велів собі він золотий зробити,
Камінцем дорогим його прикрасити,
Став у ярмо коний він не захотів їздити.

Царів і королів, що мав в полонім много,
Він по черзі велів впрягать до воза свого,
Коли мав їхати до міста де свято.

А був він на язик пречистий, вимовний,
З часто їдучи, пилкий та злости повний,
Він ~~витікав~~ ніх царів ~~рабів~~ і хто з ним йому винов'ний.

Раз якось їдучи в храм бога Сонця-Ра
Завважив він, що віз на бік відопира,
Немов при молодій йде в пари Клоч стара.

І бачить, з тих один, що від його тягли,
Понурившись, мовчки шукає на землі,
А потім озирнувсь, куди колеса йшли.

„Се що таке?" — його Сезостріс запитав. —
Ти думаєш, що вже рабом буть перестав?
Ти може-б з нагоди до втеки скористав?"

„Ні, пане, — мовив той, свій стан з добрезнаю,
Тільки не надіюсь і втеку не бажаю,
А ось на Колесо уважно подивіся.

„Як правильно воно зайстроєне! Дивись!
Кождіська часть його, що на вершку колись
Була, незмінно йде за нашим рухом вниз."

„Та се звичайна річ, не перешкода мені, —

Сезостріс відповів. „А нам — не хиба ні?
Перекрась мив низ, а ти на вершині.
Ще раз на Колесо уважно подивися,
Тоді самим нижчий закінчиш ти раз.
Царь-Дивіть зглянувсь і вже нікуди
А був свій шовкеть лиш мужів запрягати.

Переспівав Г. Г. Вісник 1911

Із Ф. Праділлі Тоф Сіллоккатоно „Історія цілої Мавританії, Кн. 4, розд. 7."